

פתאום הייתה איזו התפוצצות, הרגשתי שהכל מחשיך

המצרי מגומגם, הרמתי את הפלוגה כדי ליישר קו עם הפלוגות האחרות.

■ ההסתערות והפציעה ■

"ראיתי שפלוגה ג' עולה על הרכס ואמרת שאסור לי להיות מאחוריה. רצתי קדימה מתוך כוונה שהפלוגה תבוא אחריי. הגעתי אל מול משאית מצרית ושני מצרים ירו לכיווני. הסתערתי אליהם. פתאום הייתה איזו התפוצצות, הרגשתי שהכל מחשיך, רעש מחרשי אווניים. נפצעתי בפנים. הכל היה נפוח ומרמם, השפה שסועה, הלשון חתוכה והשיניים מרוסקות. אבל הייתי באמצע ההסתערות. רצתי וחיסלתי אותם והגעתי למשאית. רק אז יכולתי להתעסק עם העניין הזה שאני פצוע. בינתיים הקשר והרץ שלי חברו איתי וצעקו 'נדלדל פצוע'. הגיע הסמ"פ שהלך בסוף הכוח, סגן אהרל'ה להב. הוא אמר לי 'אל תדאג, חובש יטפל בך ואני אוביל את הפלוגה. הכל יהיה בסדר'. לחשתי לו 'אם

בעקבות השריון המישה קילומטרים לפני אום תרפה, שהוא מוצב החוץ המצרי הכי גדול. טנקים שלנו עמדו על אום תרפה והתחילו לירות לכיוון אום אל-כתף, אלא שבגלל סופות חול, הם לא ראו את המטרות והפסיקו לירות. רק הארטילריה התחילה לירות כי היא יורה בצורה מחושבת ולא מכוונת. גם אנחנו לא הצלחנו לראות שום דבר. "למרות הסופות המשכנו ללכת. עופר בן דוד הוביל, אחריו היו גדודים 906, 907 וגדוד המילואים - 96. לא יכולנו לנווט, כי החול זז כל הזמן והטופוגרפיה השתנתה כל הזמן. עופר ועוד חמישה קצינים הלכו ביחד עם מצפנים וספרו צעדים. כל כמה זמן הם עצרו וברקו כמה כל קצין הלך ועשו ממוצע. באופן 'מקרי' הממוצע היה מה שעופר הלך".

■ הפריצה לאום אל-כתף ■

"הגענו לאום אל-כתף בצורה מדויקת והתחיל נוהל של פריצה. התכנון היה לעשות 'פריצה שקטה' - להתגנב ולחתוך את הגדרות, אבל התגלינו. כעת, תחת אש, היינו צריכים לעבור את שדה המוקשים ולהפעיל מטען צינור, כך שיווצר שביל בו נוכל לעבור. עופר ניגש לגדר וראה שהיא מכוסה בחול, כלומר, גם המוקשים מכוסים עמוק בחול. הוא נתן הוראה לא להפעיל כלום ופשוט לעבור את הגדר ולרוץ לעבר השני של שדה המוקשים.

"אחרי שנכנסנו, הפלוגות התחילו לתעלות השונות במוצב. המשימה של הפלוגה שלי הייתה לנוע ולטהר את השטח שבאגף של כל גדוד 906, ולחסום טנקים מצריים שיבואו להתערב בקרב. אני ידעתי מה זה אומר, אבל עודדתי את החיילים שלי: 'זה בסדר, אפשר לעצור גם טנקים. יש לנו גם מטענים'. פיצלתי כל כיתה לשתיים, כדי שהכוח יהיה יעיל יותר. בתוכי ידעתי שיש סיכון גבוה מאוד בפעולה הזאת, שלא לומר 'פעולת התאבדות'.

"התחלנו לנוע ונתקלנו בחי"ד מצרי. הרגנו את מי שהיה בדרכנו. אני ידעתי שגדוד המילואים עדיין לא בתעלה שלו והפלוגה שלי הייתה צריכה לעצור את הכוח המצרי שלא יצליח להגיע לתעלה. התפתחו שם קרבות קשים ובשלב מסוים ספגנו אש שפגעה בעיקר ברגלי החיילים. הבנתי שזו אש שמתבצעת בשכיבה. פקדתי על כולם לשכב על הקרקע והאש נורתה מעל לראשינו. הבזוקאי שלנו לא נשכב ב'פוצט'א' וירד קודם על ברכיו, מה שגרם לראש שלו להישפך לאש. הוא נפגע. תפסתי לו את הראש שלא ייפול, וההרהור הראשון שעלה לי היה 'הנה הקורבן הראשון של ההחלטה שלך להשכיב את כולם'. קראתי למפקד המחלקה הראשונה והוריתי לו להוציא את המחלקה וללכת לכיוון האש המצרית, כדי לפצל את האש. כשראיתי שהירי שלנו בסדר והירי

זאב נתיב (מימין, במדים מנומרים) לצד אריאל שרון ויצחק רבין. העביר פקודות באמצעות הסגן שלו

סרן זאב נתיב קיבל את עיטור העוז על שהוביל את פלוגתו בקרב כשהוא פצוע וחסר יכולת דיבור

לפני 22 שנה השתחרר זאב נתיב מהצבא בדרגת אל"ם. אבל בלב ובמחשבה, נראה שגם אז הוא לא עזב באמת את צה"ל. כאחת ההוכחות לכך יכולה לשמש העובדה שלפני עשר שנים הוא הקים את "נחשון" - המכינה החילונית הראשונה.

חינוך וצבא היו משולבים אצל נתיב מגיל צעיר. בהתחלה הוא חשב ללמוד רפואה במסגרת העתודה האקדמית. משנכשל במיונים והתגייס באוגוסט '61, כמעט שלא חווה את חי החייל הפשוט: מיד עם סיום הטירונוט הוא התחיל את קורס המ"כים, ועוד לפני שהספיק לפקד על כיתה, הוא התחיל את קורס הקצינים.

בסיום קורס הקצינים, שנערך אז במחנה סירקין, מונה נתיב למפקד מחלקת טירונים בנח"ל. בשנת '64 מונה לסמ"פ בקורס מ"כים בשבטה, ולאחר חצי שנה הפך למ"פ, עד '67, אז רצה לפרוש וללכת ללמוד רפואה. המג"ד, עופר בן דוד, ידע על התכנונים ושכנע אותו להישאר. "מה בוער לך?" הוא אמר לנתיב, "רק באוקטובר מתחילים הלימודים. בינתיים תישאר ותכין את עצמך ללימודים". השכנוע להישאר בצבא לווה גם ב"טוכרייה": קורס המ"כים עתיד היה לעבור משבטה שבנגב למחנה אלון שבגליל, ותפקידו החדש של נתיב היה לבנות את מפות הגיווט של החניכים וכך "תשאיר משהו אחריו בצבא", כדברי המג"ד בן דוד.

מי האיש

אל"ם (מיל') זאב נתיב

קיבל את: עיטור העוז
מת: מלחמת ששת הימים
תפקיד: מפקד פלוגה
היום: ראש מכינת "נחשון" במצודת יואב

בצפון כבר הורגש המתח, ונתיב, לצד חבריו הקצינים, חזר לתגבר את גדוד 906 לקראת המלחמה, שעדיין לא ידעו מתי תפרוץ. כשפרצה מלחמת ששת הימים, היה על הפלוגה של נתיב לטהר את השטח באום אל-כתף. במהלך הקרב הוא נפצע בפניו ובלשונו, מה שפגע בכושר הדיבור שלו. למרות זאת הוא סירב להתפנות והמשיך להוביל את הפלוגה, כשאת הפקודות הוא מעביר באמצעות הסגן שלו. עם סיום הקרב הוא הסכים להתפנות רק לאחר שיתר הפצועים פונו, ולאחר שהאלופים יקותיאל אדם ואריאל שרון הורו לו לעשות זאת. על כך הוענק לו עיטור העוז.

■ המלחמה מתחילה ■

"התקשרתי מהצפון למג"ד עופר בן דוד לבדוק אם צריך שנבוא לתגבר את הכוח. הוא אמר לי

צילום: ניר אריאל

נתיב היום. התמהו רק מחוסר ברירה

אתה רוצה לעזור לי, תעמוד לצדי, אני אלחש את הפקודות ואתה תעביר אותן הלאה. אחרי המלחמה, אהרל'ה כתב למחלקת היסטוריה במטה הכללי: 'אני, סגן אהרל'ה להב, הייתי הרמקול של נדלדל'. "הגענו לקו הסיום, הורעתי לעופר בקשר. ואו הוא שאל אותי על מצב הפצועים וההרוגים. כשענית לו הוא אמר 'וגם אתה פצוע'. 'איך אתה יודע?' שאלתי. 'תביא לי את אהרל'ה', הוא פקד. הוא הורה לפנות אותי אבל לא הסכמתי. 'תפנו קודם את הפצועים האחרים', אמרתי להם. בתאג"ד בניתי על הקטע שאשאר שם. הרופא חשב אחרת. כשהוא ראה את הפגיעה הוא אמר 'אין מה לעשות. רק לבית-חולים'. אמרתי לו 'לא. אתה תתפור אותי פה'. הוא ישב עם הפנס, אני החזקתי את הכלים והוא תפר. כשסיים, אמרתי לו שעכשיו אני בסדר ואני נשאר פה. הוא הרגיש ממש מרומה, וכשהגיעו לשל קוטי יקותיאל (אדם) ואריאל שרון הוא ניגש אליהם וה'לשין' עליי. רק לאחר שהם הורו התפנית מחוסר ברירה".